

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 10

Các vị đồng học, xin chào mọi người.

Xin mời xem câu thứ mười hai trong Cảm Ứng Thiên: “*Nguyệt hối chi nhật, Táo thần diệc nhiên*” (Vào ngày cuối tháng, Táo thần cũng vậy). Tám chữ này là một đoạn, bài văn này vừa mở đầu đã nói rõ cho chúng ta nguyên lý của nghiệp nhân quả báo, tiếp theo đó là nói cho chúng ta những chân tướng sự thật này, gieo nhân thiện nhất định được quả thiện, tạo nhân ác chắc chắn không tránh khỏi ác báo. Tiếp theo nữa là sự giám sát của thiên địa quỷ thần. Người xưa phần lớn đều có thể tin những sự việc này, nhưng người hiện nay cho rằng đây là mê tín, đã lơ là hết thấy sự việc này mất rồi, cho nên mới cảm ứng đến cái tai họa to lớn. Rất nhiều người cho rằng rất nhiều sự việc là tai họa tự nhiên, không phải do con người tạo nên. Cách nghĩ, cách nói này chắc chắn là sai lầm, họ không biết tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới cùng với bản thân chúng ta là cùng một thể. Cho nên chúng ta khởi tâm động niệm đều gắn bó chặt chẽ, đều có liên quan đến tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới.

Trong kinh luận Phật nói rất nhiều, nói rất tường tận đạo lý này rồi. Nếu chúng ta không thể thâm nhập kinh tạng thì rất khó mà lĩnh hội được những lý cùng sự này, vẫn là tùy thuận tập khí phiền não của chính mình, tự nhiên sẽ tạo ác nghiệp rất nặng. Chính mình không biết mình đã tạo những ác nghiệp này. Nếu tự biết mình đang tạo nghiệp thì người này sẽ khai ngộ, nhà Phật nói là giác ngộ rồi, giác ngộ thì có thể quay đầu, giác ngộ thì có thể được cứu, quay đầu là bờ, có thể vượt thoát tất cả tai nạn, có thể thoát khỏi lục đạo, thập pháp giới, đi làm Phật, làm Bồ-tát. Thế nhưng loại người có căn tánh này, ở thế gian thật là vô cùng hiếm hoi, trong ức vạn người khó có được một người. Phật nói ở trong

kinh, loại người này là từ vô lượng kiếp đến nay, thiện căn phước đức nhân duyên của họ đã chín muồi rồi nên mới có hiện tượng này.

Đại đa số người là bất giác, Phật Bồ-tát đối với những người này hoàn toàn không từ bỏ, các Ngài từ bi đến cực điểm, vẫn thị hiện trong chúng sanh giới, trong lục đạo, dùng đủ loại phương tiện để khởi phát tánh giác của chúng sanh. Nếu trong một đời chưa độ được thì các Ngài có thể chờ nhiều đời nhiều kiếp. Chúng ta ngày nay ở ngay trong đời này có thể tỉnh ngộ, lẽ nào không phải là do Phật Bồ-tát đã gợi ý trong nhiều đời nhiều kiếp, nên chúng ta mới bỗng nhiên đại ngộ, đây đúng là nói rõ: *“Trong cửa Phật không bỏ một ai”*. Nhưng trước khi chúng ta lĩnh ngộ, chưa quay đầu thì biển khổ mênh mông, nghiệp báo không thể nghĩ bàn, có ai biết được chứ?

Trước mắt chúng ta nhìn thấy có tai nạn rất lớn. Những tai nạn này từ đâu mà ra vậy? Từ nghiệp lực tạo nên, Nghiệp lực của ai? Người thật sự khế nhập Phật pháp biết được là nghiệp lực của chính mình. Tại vì sao chúng sanh không thể hướng thiện? Chúng ta hãy thu nhỏ phạm vi lại. Tại vì sao bản thân các đồng tu chúng ta không thể tu hành hết mình, không thể tu hành như lý như pháp? Vì bản thân ta chưa làm tốt, ta không phải là một tấm gương tốt. Ta phải gánh vác trách nhiệm, không thể đùn đẩy cho người khác, chính mình nhất định phải làm nên một tấm gương thật tốt, như vậy mới là tự độ độ tha. Ta đã thật sự làm tấm gương thật tốt mà vẫn không thể cảm hóa, làm cho chúng sanh giác ngộ, đó là vì nghiệp chướng của họ sâu nặng, chúng ta vẫn tiếp tục nỗ lực mà giúp đỡ họ, giống như trong kinh nói là dùng đủ thứ phương tiện, trường kỳ giúp đỡ họ, cuối cùng sẽ có một ngày họ hiểu ra, họ quay đầu. Công đức giáo hóa của chúng ta sẽ có kết quả, nhất định không phải là vô ích.

Trong Cảm Ứng Thiên có nói ba đoạn về những quỷ thần giám sát nhân gian. Đoạn thứ nhất là nói thiên thần, đoạn thứ hai là nói thần Tam Thi, thần Tam Thi, trong nhà Phật gọi là thần thức. Hôm nay chúng ta thấy câu này là nói về Táo thần, Táo thần giám sát gia đình của người ta.

Phản trước nói thiên thần, Tam Thi thần, đó là giám sát cá nhân chúng ta, còn đây là giám sát gia đình. Nhà của bạn hành thiện, hành ác Táo thần đều biết rõ.

Ở Trung Quốc trước đây, mỗi một nhà đều cúng bái Táo thần. Người tuổi tác cao một chút chắc sẽ nhớ rất sâu sắc, trước đây, ở trong nhà bếp các gia đình thường đều nấu củi, không phải hiện đại hóa như hiện nay là dùng đồ điện. Khi xây bếp nấu củi đều dành cho Táo thần một vị trí, làm một cái trang thờ nhỏ để cúng Táo thần, trên trang thờ Táo thần có một bức liễn đối. Tôi còn nhớ câu đối trước là “*thượng thiên tác hảo sự* (lên trời làm việc tốt)”, câu đối sau là “*hạ địa bảo bình an* (xuống đất giữ bình an)”. Theo phong tục là vào ngày 24 tháng Chạp Táo thần sẽ thăng thiên báo cáo việc thiện ác mà gia đình bạn đã tạo trong một năm. Người hiện nay nói đây là mê tín, trong nhà không cúng Táo thần, vậy Táo thần có còn quản nhà bạn hay không vậy? Vẫn quản như xưa, tuyệt đối không phải nói bạn không cúng thì ông sẽ không quản, ông vẫn trông coi.

Cho nên từ sự giám sát của trời đất quỷ thần, chúng ta hiểu rõ chân tướng sự thật này, kiệt hung họa phước đều có đi kèm báo trước, báo trước để cảnh cáo bạn. Những cảnh báo trước này ở trong hoàn cảnh hiện nay của chúng ta có quá nhiều rồi! Chỉ cần bạn bình tĩnh quan sát thật kỹ thì hầu như những gì sáu căn chúng ta tiếp xúc không có gì không phải là cảnh báo trước, những cảnh báo trước này rất không tốt, rất bất lợi. Cho nên chúng ta tự mình nhất định phải làm một cuộc chuyển đổi lớn.

Khi tôi 26 tuổi được tiếp xúc với Phật pháp, lúc đó tôi cảm thấy đã quá trễ rồi. Tôi vừa tiếp xúc Phật pháp, Đại sư Chương Gia liền dạy cho tôi những sự việc này, tôi có thể tin, tôi có thể tiếp nhận, tôi có thể y giáo phụng hành. Lời giáo huấn của lão sư từng câu đều là lời chân thật, cho nên tôi cảm ơn, cả một đời sống trong sự cảm ơn. Tôi giúp đỡ người khác, tôi hướng dẫn người khác, cũng là với tâm trạng mà trước đây lão sư đã dạy tôi: chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, không có phân biệt. Đối

với tất cả người, sự, và vật của thế gian không có đòi hỏi gì. Nhất là hiện nay tuổi tôi đã cao rồi, tuổi già thì còn có gì mà không buông xả chứ!

Nếu y theo nghiệp báo thì tôi đã đi từ sớm, đã lìa khỏi thế gian này rồi, đây cũng là làm nên một tấm gương cho các vị. Các vị hãy xem hình ảnh này của tôi thì hẳn sẽ có sự khải thị. Tôi đời này không sống thọ, không có phước báo, nói theo Phật pháp thì đời trước tôi có tu huệ, không tu phước. May mà tôi có một chút trí huệ, đã kết một ít thiện duyên với chúng sanh, cho nên gặp được đều là thiện tri thức rất tốt. Bản thân tôi cũng có một điều kiện, tôi cũng đã nói rất nhiều lần với các vị rồi, tôi ham học, ưa thích gần gũi thiện tri thức, ưa thích đọc sách thiện, đây là điều kiện mà bản thân tôi có.

Tôi vốn không có phước báo, hiện nay mọi người nhìn thấy tôi có một chút phước báo. Tháng trước Pháp sư Dụ Dân đến đây thăm tôi, Pháp sư đó biết đoán số Tử vi, ông đã đoán số cho tôi. Ông nói: “Tuổi già của thầy có vận tốt, thầy hiện nay tâm nghĩ đến việc gì cũng đều thành tựu, làm việc gì cũng thuận lợi, thành tựu, tuổi thọ cũng kéo dài”. Tôi đều không mong cầu những việc này, tôi không cầu phước, cũng không cầu thọ. Năm xưa, lão cư sĩ Lý Bình Nam giảng kinh dạy học ở Đài Trung, thấy trong số học trò có người nào bạc mệnh, người nào đoản mạng, người nào không có phước, Lý lão sư đặc biệt khuyên dạy họ phát tâm hoằng pháp lợi sanh. Lão sư nói: “Hoằng pháp lợi sanh là phước lớn đứng đầu thế gian”.

Tôi cũng là do lão sư khuyên dạy nên mới đi theo con đường này, thật sự có hiệu quả. Thế nhưng nhất định phải buông bỏ tất cả thân tâm thế giới, phát tâm làm việc vì Phật Bồ-tát, phục vụ tất cả chúng sanh. Tất cả chúng sanh có phước, Phật Bồ-tát cần bạn phục vụ, tự nhiên bạn sẽ được chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần ủng hộ. Bạn không cần đi tìm các Ngài, tự nhiên các Ngài sẽ đến. Dứt khoát không nên tự mình cố ý muốn làm cái này, muốn làm cái kia, vậy thì sai rồi, chắc chắn bạn sẽ

tạo nghiệp, làm tổn giảm phước báo của mình đã tu tích trong đời quá khứ.

Trong Liễu Phàm Tứ Huấn, Cảm Ứng Thiên nói nhiều lời như vậy, thực ra chỉ là nói một sự việc: “Mỗi hạt cơm, ngụm nước đều do tiền định”, đều do chính bạn định đoạt. Nói cách khác, pháp thế xuất thế gian chính là một đại nhân duyên quả báo. Bạn hiểu rõ đạo lý này, bạn gieo nhân thiện: giữ tâm tốt, nói lời tốt, làm việc tốt, làm người tốt thì quả báo của bạn sẽ thù thắng. Học Phật, Phật là hình mẫu của chúng ta, Phật chính là mô phạm (tấm gương) cho chúng ta. Tâm của Phật thanh tịnh, bình đẳng, chân thành. Phật từ bi yêu thương, chăm lo từng li từng tí cho tất cả chúng sanh, chân thành cung kính đối với người, với việc, với vật. Chúng ta cần quan sát tỉ mỉ, phải biết học tập như thế nào. Phật không những là ngôn giáo mà còn là thân giáo, Phật dạy chúng ta tận thiện, tận mỹ. Cho nên khế nhập cảnh giới Phật thì không gian hoạt động của chúng ta sẽ lớn, không gian hoạt động là tận hư không khắp pháp giới. Những điều mà bạn nghĩ, bạn suy tính, tuyệt đối không phải trong một cái vòng nhỏ xíu, tuyệt đối không phải là một thế giới, mà là vô lượng vô biên cõi nước chư Phật, tấm lòng này rộng lớn biết bao! Đúng với câu nói là “lượng lớn phước lớn”, cho nên phước huệ của Phật viên mãn, không có gì không thể bao dung.

Chúng ta ngày nay thấy một đạo tràng, mấy người xuất gia ở chung với nhau, đôi bên đã không thể bao dung lẫn nhau rồi, họ còn có phước báo gì nữa chứ, cái phước báo đó của họ quá nhỏ đến đáng thương! Hưởng hết rồi liền đi vào tam đồ (ba đường ác). Chúng ta không thể không hiểu rõ chân tướng của những sự lý này, không thể không sáng tỏ. Táo thần là thật có, quyết không phải là giả. Không những Táo thần, mà ở trong một gia đình có rất nhiều quỷ thần; cửa thì có thần cửa. Các vị xem sách Lễ Ký thì sẽ hiểu được, hóa ra là mỗi căn phòng, ở trong mỗi góc đều có quỷ thần cư trú, chúng ta khởi tâm động niệm, hành vi tạo tác, người không nhìn thấy được nhưng quỷ thần thấy rất rõ ràng. Vào

đời nhà Minh có truyện Du Tịnh Ý Cư Sĩ Ngô Táo Thần Ký, truyện này là do đồng hương của ông ghi chép, hết thủy đều là sự thật. Bài văn này được in kèm vào phần sau của sách Liễu Phàm Tứ Huán, chúng tôi trước đây đã từng giảng qua một lần rất cặn kẽ, có thể làm tham khảo.

Không chỉ có mỗi Du Tịnh Ý gặp được Táo thần. Vào thời xưa, chúng ta xem thấy ở trong bút ký của cổ nhân có rất nhiều, nhưng bài văn này thì viết tường tận nhất, viết xuất sắc nhất, Pháp sư Ân Quang cho lưu hành bài văn này. Người có học, người tu hành luôn luôn tự cho rằng mình rất là lương thiện, người khác nhìn thấy bạn cũng rất là tuyệt vời, mỗi ngày đều làm một số việc thiện, nói lời hay, làm việc thiện. Du Tịnh Ý năm xưa cũng giống như vậy, nhưng cả đời lại nghèo cùng thất vọng. Ông tự cho rằng bản thân mình cũng hành thiện, chưa hề làm qua việc ác gì, sao ông trời lại giáng cái quả báo này, thật là không công bằng. Táo thần rất từ bi, biết ông là người có học, chỉ dạy ông, ông có thể tiếp nhận, ông có thể phản tỉnh, nên Táo thần mới thị hiện, nói với ông: “Hành vi của ông giống như là thiện, nhưng ý nghĩ của ông quá ác, ác ý, bản thân ông không thể phản tỉnh, bởi vì ý niệm của ông là ác, ác ý, nên thiện mà ông làm đều không phải là thật. Trời đất quỷ thần giám sát, ông từ mồng một tháng Giêng đến 30 tháng Chạp, không có một việc thiện nào là thật, toàn là giả, là phô diễn, làm bộ cho người ta thấy”. Táo thần chỉ điếm cho ông, ông mới chợt nhận ra, ông mới thật sự hiểu ra.

Không sợ một người tạo ác nghiệp, chỉ sợ là người đó không thể quay đầu, không thể giác ngộ, nếu chịu quay đầu, chịu giác ngộ thì đều được cứu. Cá nhân như vậy, gia đình cũng như vậy, xã hội quốc gia thế giới đều cùng một đạo lý này. Hiện nay kiếp nạn hiện tiền, mọi người đều biết. Có thể cứu được kiếp nạn này không? Nhất định cứu được. Bắt đầu từ đâu vậy? Bắt đầu từ trong tâm của mình. Tâm của mình nhất định phải làm một cuộc chuyển đổi lớn, đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ thì sẽ được cứu. Hy vọng mọi người chúng ta phải nghiêm túc, phải nỗ lực,

phải sửa lỗi đổi mới. Không những bản thân được độ mà còn giúp đỡ được người khác, đây mới là công đức cực lớn.

Các vị đồng học! Xin mời xem câu thứ mười ba của Cảm Ứng Thiên: **“Phàm nhân hữu quá, đại tắc đoạt kỷ, tiểu tắc đoạt toán, kỳ quá đại tiểu, hữu số bách sự. Dục cầu trường sanh giả, tiên tu tị chi”** (Hễ ai có lỗi, nặng thì giảm thọ mười hai năm, nhỏ thì giảm thọ một trăm ngày. Tội lỗi lớn nhỏ của con người có đến mấy trăm chuyện. Kẻ mong sống lâu, trước hết hãy nên tránh những tội lỗi này). Hai câu này là tổng kết của đoạn quý thần giám sát.

Hôm qua nói đến chuyện Du Tịnh Ý Cư Sĩ Ngô Táo Thần Ký, mấy câu nói mà Táo thần nói với Du Tịnh Ý rất đáng để chúng ta cảnh giác. Lỗi làm mà ông phạm, cũng chính là lỗi làm mà bản thân chúng ta hiện nay hay phạm. Mình phạm lỗi làm mà chính mình thật sự không biết, luôn cho rằng điều mình nghĩ, điều mình nói, điều mình làm đều là đúng, người khác đều không đúng. Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng, trong Phật pháp gọi là mê hoặc điên đảo. Trong kinh Phật nói đến mức độ nghiêm trọng nhất là nhất-xiển-đề, đây chính là người nhất-xiển-đề. Nhất-xiển-đề là tiếng Phạn, nghĩa là không có thiện căn. Phật Bồ-tát không thể cứu họ, họ không biết quay đầu, không biết giác ngộ.

Tiêu trừ nguyên nhân này như thế nào? Chúng ta hãy bình lặng mà suy nghĩ, vẫn là phải đọc sách như xưa, không đọc sách Thánh Hiền thì làm sao có thể giác ngộ? Mê, nói lời chân thật là giống như vũng bùn vậy, càng lún càng sâu, không dễ gì thoát được. Đọc sách Thánh Hiền, ngày ngày gần gũi Thánh Hiền, huân tập lâu dài sẽ dần dần giác ngộ. Ở Trung Quốc từ xưa đến nay, vì sao người già dạy trẻ con phải đọc sách Thánh Hiền, phải đọc kinh Phật, đạo lý là ở chỗ này. Du Tịnh Ý có thể quay đầu là do nền tảng đọc sách trước đó đã sâu dày. Nói với người ngày nay những lời này, vì sao họ không thể quay đầu? Là vì họ không có cái nền tảng này, đây là điều mà chúng tôi sâu sắc giác ngộ được.

Táo thần nói với Du Tịnh Ý: “Ý ác của ông quá nặng, chuyên theo đuổi hư danh”. Nói cho thật nhiều cũng không cần thiết, hai câu này là quan trọng. “Ông làm rất nhiều việc thiện nhưng đều không phải là chân thật, toàn là mua danh cầu lợi”. Cho nên Táo thần nói: “Thiên địa quỷ thần ngày ngày đang giám sát, đang theo dõi ông, ông ở trước mặt quỷ thần cầu nguyện rất khẩn thiết, cũng có một chút thành ý, nhưng ông đối nhân xử thế tiếp vật thì hoàn toàn không tương ứng với việc ông cầu nguyện trước thiên thần”. Thiên thần từ bi. Ở Trung Quốc trước đây, người có học đều tin có Ngọc Hoàng đại đế, những tôn giáo khác gọi là Thượng đế. Táo thần nói: “Thượng đế ra lệnh những quỷ thần giám sát việc thiện ác của thế gian đến đây để xem ông, thấy ông bao nhiêu năm nay chưa hề làm một việc thiện chân thật. Những việc thiện mà ông làm là hòa theo người khác. Hay nói cách khác, người khác không làm thì ông nhất định sẽ không chủ động làm. Khi ông ở một mình nơi vắng vẻ, quỷ thần thấy được những niệm tham, dâm, đố kỵ, hẹp hòi, niệm cao kỹ ti nhân, (tự cho mình cao, khinh thường người khác), niệm ức vãng kỳ lai (nhớ nghĩ quá khứ, hy vọng tương lai), niệm ân oán báo thù. Những vọng tưởng tạp niệm này của ông thật là quá nhiều, nói không hết, đây đều là ác ý, loại ác ý này kết tụ ở trong tâm của ông. Thiên địa quỷ thần đã ghi chép vào trong hồ sơ rất nhiều rồi, ông tránh họa còn không xuể, ông đến đâu để cầu phước chứ?”

Mấy câu nói này giống như một đòn giáng xuống làm ông Du Tịnh Ý thức tỉnh. Ông quỳ xuống trước Táo thần, lúc đó Táo thần thị hiện thành một người. Ông nói: “Ngài nhất định là thần tiên nên biết rõ về tôi như vậy”. Du Tịnh Ý cầu Táo thần cứu giúp. Ông vẫn còn có một tâm niệm này. Người hiện nay nghe đến điều này thì tuyệt đối không đếm xỉa đến, cũng không chịu tin, cho là mê tín. Họ tự cho rằng đầu óc của mình là đầu óc khoa học, người khác đều không bằng, họ làm sao tiếp nhận được chứ! Người hiện nay thật là khó sửa lỗi, quá khó! Du Tịnh Ý còn có tâm niệm hối cải nên Táo thần giúp ông, bảo là ông từ nay về

sau, phàm là niệm tham, niệm dâm, niệm khách khí, vọng tưởng tạp niệm, nhất loạt thu dọn chúng cho thật sạch sẽ.

Hôm rồi các vị nghe thầy Ngô Chánh báo cáo việc em trai của thầy vãng sanh. Quá trình tu hành của chú đó chưa nói được rõ, hôm qua đã bổ sung rồi, tôi vẫn chưa nghe. Nhưng cha mẹ chú ấy nói với tôi, chú ấy trong quá trình tu hành, mỗi ngày hiếm hoi lắm mới nói vài ba câu. Người nhà nói chuyện, chào hỏi chú ấy, chú đều cự tuyệt: “Không nên nói chuyện với tôi”. Dụng cái tâm chuyên đến mức độ này, đây chính là bí quyết vãng sanh của chú ấy. Tâm chú định rồi, chú thật sự buông xả vạn duyên rồi. Trong Kinh Di Đà nói, thời gian so với trường hợp của chú ấy còn ngắn hơn, mọi người đều đã đọc rất thuộc: “*Nếu một ngày, hai ngày, cho đến bảy ngày*”. Có người nào niệm Phật bảy ngày thì thành công hay không? Có. Trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục có ghi chép, trong Vãng Sanh Truyện cũng có ghi chép. Nếu thật sự chịu quay đầu, triệt để buông xuống thì người này có thể thành tựu. Cho nên pháp môn này thù thắng đến cực điểm.

Tôi thường hay khuyên các vị đồng học, chúng ta tu hành việc thứ nhất là phải giữ tâm tốt, trong tâm thuần thiện không có ác. Không để ở trong tâm những ác niệm, việc ác, người ác. Chỉ chuyên nhìn vào chỗ thiện, chỗ tốt của người khác thì chúng ta trong đời này sẽ sống trong môi trường thuần thiện vô ác. Không cần nói đến những thành tựu khác, tâm trạng của bạn vui sướng, an lạc biết bao! Mỗi ngày nghĩ đến chỗ xấu của người khác, nhớ đến oán thù người khác thì đời này bạn sẽ sống ở trong môi trường cực kỳ tồi tệ, bạn sống rất đau khổ, sống rất vất vả. Từ đó cho thấy, khổ vui đều ở trong khoảng một niệm của chính mình, không phải người khác trao cho bạn mà là do ý niệm của chính bạn chuyển biến ra.

Hiểu được đạo lý này, vì sao chúng ta không đem ý niệm chuyển thành niệm Phật, mỗi niệm đều niệm A Di Đà Phật, mỗi niệm đều niệm thế giới Tây Phương Cực Lạc y chánh trang nghiêm. Tuy chúng ta chưa

đến thế giới Cực Lạc, nhưng hiện tại đã sống tại thế giới Cực Lạc rồi. Tâm trạng của chúng ta là đang sống tại thế giới Cực Lạc, khi thọ mạng hết rồi thì đâu có lý nào mà không vãng sanh chứ! Cho nên phải buông xuống vạn duyên. Cư sĩ Bàng đã dạy người: “Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không có việc gì”. Không có việc gì không phải là chúng ta không làm gì cả. Mọi việc đều vẫn cứ làm như cũ nhưng trong tâm nhất định không lo nghĩ vướng bận gì. Không có việc gì là nói trong tâm không có việc gì, không phải là nói thân không có việc gì, thân không có trở ngại.

Trong Kinh Hoa Nghiêm nói lý sự vô ngại, sự sự vô ngại. Những gì là chướng ngại? Ý niệm ở trong tâm là chướng ngại. Ở trong truyện ký Du Tịnh Ý có nói, lời nói của ông thiện, hành vi cũng thiện, mà ý thì bất thiện, cho nên hành vi thiện, lời nói thiện đều không sinh hiệu quả, đều biến thành hư ngụy, không phải là thật. Nếu như là tâm thiện, ý thiện thì đó là chân thiện, đây là cội gốc của thiện ác. Táo thần khuyến khích ông, trước tiên phải giữ tâm thuần thiện, sau đó tùy phần tùy sức mà đi làm việc tốt. Sức của bạn có thể làm được thì hãy tận lực mà làm, khi làm phải làm cho thật rất ráo, quyết không cầu quả báo. Hành thiện mà vì quả báo là ý của bạn đã bất thiện rồi. Vì sao vậy? Là có điều kiện rồi. **Thiện vô điều kiện là chân thiện. Làm việc thiện mà không cầu quả báo thì quả báo thù thắng nhất.** Không cầu danh, không cầu lợi dưỡng, chẳng cầu mong gì cả, toàn tâm toàn lực giúp đỡ người khác, có thể xả mình vì người. Sự việc bất luận là khó hay dễ, bất luận là lớn hay nhỏ, phải thật thành khẩn, thành thật mà đi làm. Nếu sức mình không làm được thì chúng ta cũng phải có cái tâm tốt này. Đó gọi là “tâm có thừa mà sức không đủ”, cái tâm niệm này sẽ có cảm ứng. Cái tâm niệm này thật sự là thuần thiện thì được chư Phật hộ niệm, long thiên thiên thần đến giúp đỡ bạn. Hay nói cách khác là tăng thêm sức mạnh cho bạn, khiến cho tâm nguyện của bạn được viên mãn. Bạn không phải vì chính mình, bạn vì chúng sanh, vì Phật pháp.

Ngày nay tại Singapore, các vị chính mắt nhìn thấy, cư sĩ Lý Mộc Nguyên không phải là người có sức khỏe, ông có thành ý, có tâm nguyện chân thành, vì Phật pháp trụ thế dài lâu, vì lợi ích thật sự của chúng sanh, cho nên cảm được chư Phật Bồ-tát giúp đỡ ông. Không có sức mạnh cũng có thể mãn nguyện, cũng có thể làm thành tựu sự việc này, đây không phải là chúng tôi nói suông mà không làm, thông thường ở trong tôn giáo gọi đây là kiến chứng. Trong Phật pháp gọi là tác chứng chuyển, chứng minh bày ra ngay trước mắt. Chúng ta đọc kinh, chúng ta nghe pháp, chúng ta nhìn thấy những sự thật này, vậy còn có thể không tin hay không? Còn có thể không giác ngộ không? Chúng ta biết bản thân chúng ta trong đời quá khứ không tu phước, ở trong đời này không biết tiếc phước (trần quý và tiết kiệm phước), không biết tu phước, mà còn đang lãng phí phước báo. Nhưng mà đời sống chúng ta vẫn còn có thể sống được, chư Phật Bồ-tát từ bi vẫn thường hay báo hiệu cho chúng ta, đến thị hiện cảnh tỉnh, khích lệ chúng ta, chúng ta từ chỗ này phải tăng trưởng tín tâm.

Có một số Bồ-tát hộ pháp, hầu như ở mỗi địa phương đều có, đến tặng đất đai, nhà cửa, tặng tiền cho tôi, đây đều là chư Phật Bồ-tát gia trì. Tôi có thể tiếp nhận, nhưng mà tiếp nhận rồi có làm được gì không? Cảm thấy vô dụng, thế thì tôi đều cảm ơn, đều khước từ. Ở trong đây có thông điệp. Các vị có thể nhận ra hay không? Có một thông điệp mạnh mẽ, đó là hễ chúng ta cần thì trợ duyên lập tức hiện tiền. Ngày nay chúng ta thật sự có ba trăm người, năm trăm người tu hành chân chánh thì lập tức một đạo tràng lớn liền hiện tiền. Chỗ cho mấy trăm, mấy ngàn người ở, không cần lo một chút nào cả, những thông điệp này nói cho chúng ta biết sự việc này. Nếu chúng ta không cô phụ Phật Bồ-tát, nếu không cô phụ các bậc trưởng giả hộ pháp thì phải gắng sức tu hành, chăm chỉ nỗ lực. Người phát tâm muốn giúp đỡ chúng ta đều là thành tâm thành ý, không phải hư ngụy. Chúng ta còn mong cầu phước báo gì nữa chứ? Không cần thiết. Chúng ta một lòng một dạ làm việc vì Phật

Bồ-tát, phục vụ tất cả chúng sanh, bạn chỉ cần kiên trì đi theo đường lối này, chăm chỉ nỗ lực đi làm công việc này, nhất định không lừa mình, không dối người thì tất cả trợ duyên tự nhiên thành tựu.

Giống như sau khi Du Tịnh Ý quay đầu, ông có thể y giáo phụng hành, ông hiểu rõ sâu sắc đạo lý và sự thật về nhân quả báo ứng, cho nên “*động thì vạn thiện tùy theo, tĩnh thì không sanh một niệm*”. Hai câu nói này quan trọng. Ông có thể thay đổi vận mạng của mình chính là nhờ hai câu nói này. **Khi động, khởi tâm động niệm là vì chúng sanh, vì Phật pháp, đối với chính mình thì không sanh một niệm, thật thà niệm Phật.** Ông sống đến 88 tuổi, ông có bốn người con trai, chết hết ba người, còn một người bị thất lạc từ nhỏ. Sau khi ông hành thiện, người con trai này không hẹn mà gặp lại, tìm lại được rồi.

Đứa trẻ này là con trai út của ông, lúc còn nhỏ đi chơi, lên thuyền của người ta, thuyền chạy đi rồi, sau đó thì bị người ta xem như là nô lệ rồi bị bán đi. Thật là may mắn, đứa trẻ được một thái giám mua về. Vị thái giám này rất tốt bụng, ông không có con, đã mua mấy đứa trẻ về làm con nuôi để phòng khi tuổi già. Về sau Du Tịnh Ý làm quan, công danh đã thành tựu rồi, vì hành thiện tích đức nên đã chuyển được toàn bộ nghiệp báo, liền đi bá kiến vị thái giám già này. Vị thái giám già gọi mấy người trẻ mà ông nhận nuôi lên, trình diện với Du Tịnh Ý. Vừa gặp mặt, Du Tịnh Ý thấy diện mạo của một đứa trẻ rất giống con của mình, nhưng vì rất nhiều năm ông không gặp mặt nên đã hỏi tên tuổi, quê quán của nó. Đứa trẻ này bèn nói ra. Ông lập tức rơi lệ, ông hỏi có phải dưới bàn chân của con có hai nốt rồi phải không? Đứa trẻ cởi giày ra, vừa nhìn quả nhiên không sai! Đúng là con của ông. Vị thái giám này bèn giao lại đứa trẻ cho ông. Về sau đứa con này cũng học hành, thành danh, cũng đã sinh ra rất nhiều con, con cháu đầy nhà. Thiện có thiện báo, nhân duyên quả báo không mấy may sai chạy. Tôi đã từng giảng qua Du Tịnh Ý Công Ngộ Táo Thần Ký rồi, dường như có băng ghi âm.

Trong phần kết luận (câu thứ mười ba và mười bốn), lỗi lầm lớn nhỏ, nặng nhẹ của mỗi người đều có quỷ thần đang ghi chép, đều có hồ sơ. Các vị nên biết rằng chỗ vua Diêm-la có hồ sơ chi tiết về chúng ta, chỗ Tứ Thiên Vương cũng có hồ sơ chi tiết về chúng ta, chỗ Đạo-lợi thiên cũng có hồ sơ chi tiết. Đây là thật, không phải là giả, quyết không phải để hù dọa người. Khởi tâm động niệm của chúng ta đều có lưu ở trong hồ sơ. Bạn trốn ở đâu được chứ? Bạn trốn không khỏi. Trước đây người có học tin những sự việc này, khi khởi tâm động niệm họ biết kiềm chế. Người hiện nay đúng là mê hoặc điên đảo, làm càn làm bậy, không biết được sự khủng khiếp của quả báo, không biết sự đáng sợ của khởi tâm động niệm. Ác lớn thì “đoạt kỳ”, “đoạt kỳ” là giảm thọ mười hai năm, thọ mạng của bạn giảm bớt mười hai tuổi. Nếu bạn tu thiện tích đức thì tăng kỳ. Tăng một kỳ tức là thọ mạng của bạn tăng thêm mười hai tuổi. Tăng hai kỳ là tăng thêm hai mươi bốn tuổi. Chúng ta thường hay xem thấy ghi chép điều này ở trong sách xưa. Ác nhỏ thì “đoạt toán”, “toán” cũng là tổn giảm phước báo, tổn giảm thọ mạng của bạn.

Từ đoạn văn này, chúng ta biết được mỗi con người, từ thân tâm cho đến gia đình, khu vực đều có thiện địa quỷ thần vây quanh chúng ta suốt cuộc đời. Cổ Thánh tiên Hiền, chư Phật Bồ-tát không ai không dạy chúng ta đoạn ác tu thiện, đặc biệt là “thận độc” (cẩn thận ý niệm lúc ở một mình). “Độc” là khi bản thân ở một mình, trước nhiều người thì giữ thể diện, luôn giả bộ giả dạng, khi không có người thì hiện nguyên hình, đây là điều đáng sợ nhất. Có thể ở một mình trong nhà mà không có mấy may cái tâm dối trời gạt người, không có mấy may ý niệm bất thiện nào thì sự tu hành này mới có căn cơ, đây là điều chúng ta cần phải học tập. Được rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ giảng đến đây thôi.

A Di Đà Phật!